

Geliş Tarihi: 01.12.2018
Kabul Tarihi: 12.12.2018
Yayın Tarihi: 17.01.2019

OĞUZTAD

OĞUZ TÜRKÇESİ ARAŞTIRMALARI DERGİSİ

Sayı: 1 - Ocak 2019

s.s. 166-172

SABAHATTİN KUDRET AKSAL'IN HİKÂYE ALGISI VE “EV VE ÖLÜ” İSİMLİ ÖYKÜSÜNDE MEKÂNA YABANCILIK DUYGUSUNUN YERİ

Güloya BERKAN*

ÖZET

Edebiyatımıza birçok dalda katkı sağlamış olan Sabahattin Kudret Aksal, erken Cumhuriyet sonrası edebiyatımızın kıymetli yazarlarından. Gerek şiir gerek tiyatro gerek hikâyelerinde birçok defa taltif edilen yazar, Sait Faik Ödülü'nü 1955 yılında Gazoz Ağacı ile alır. 1956 yılında yazdığı Yaralı Hayvan adlı hikâyesi ile de 1957 yılında Türk Dil Kurumu Sanat Ödülü kendisine takdim edilir.

Ayrıca, Ev ve Ölü adını verdiği hikâyesini 1985 yılında kaleme alır. Ev ve Ölü ile Vav'lar isimli hikâyeleriyle ENKA Ödülleri'ne katılan yazarın Vav'lar hikâyesi burada ödül alır. Böylece Ev ve Ölü de onun meşhur hikâyeleri arasında yer edinir.

Yazar, Ev ve Ölü hikâyesinde yabancılık duygusunu ön planda tutarken; sekiz yaşında bir çocuğun gözünden hem yabancı olarak geldiği İstanbul'a ve yeni evlerine alışamama durumunu anlatır hem de bütün aile fertlerinin bir arada yaşamak zorunda kaldıkları evi, bununla beraber Rumeli'den göçen aile fertlerinin de “alışamama” durumunun getirdiği ruh hâlinin tetiklediği sorunları anlatırken bir de çocuğun ölen babasının yerine koyduğu dayısının hastalığının bu duruma zemin olması “Ev ve Ölü” hikâyesini çok katmanlı hâle getirir.

Anahtar Kelimeler: Ev ve Ölü, Hikâye, Mekân, Öykü, Yabancılık

* Yüksek Lisans Öğrencisi, İstanbul Aydın Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Türk Dili ve Edebiyatı A.B.D.
guloyaberkan@stu.aydin.edu.tr

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-9351-8367>

THE STORY PERCEPTION OF SABAHATTİN KUDRET AKSAL AND THE PLACE
OF SENSE OF ALIENATION IN HIS “HOME AND THE DEAD” STORY

ABSTRACT

First of all, Sabahattin Kudret Aksal is the one of precious authors who contributed early era of Turkish Literature. He was born in Istanbul in 1920. Either his poems, stories and dramas written by him awarded many times. Such as he recieved Sait Faik Story award with The Soda Tree in 1955. Also The Wounded Animal, the story that he wrote in 1956 recieved Art Award from Turkish Language Administration (TDK) in 1957.

Also, he joined ENKA Story competition with his two stories Vavs (VS) and Home and The Dead which he written in 1985. He won the competition with his Vavs (VS) story and Home and The Dead became famous after competition. The story of Sabahattin Kudret Aksal which is named Home and The Dead, he emphasizes sense of alienation in -eight year old- kid's eye; whose family and he come to Turkey from Rumeli (Balkans). As an alien he and his family never ever adapted to new city especially their new house they located all in the individuals of the family and living as an obligation crowdedly. Also eight year old kid's uncle's sickness who he insteaded of his dad, triggering his feelings about ailenation. Last but not least backgrounded that situtation makes the story Home and The Dead full of layers.

Key Words: Alienation, Fiction, Home and The Dead, Place, Story

GİRİŞ

Sabahattin Kudret Aksal, daha çok şairliği ile tanınan bir yazardır. Sabahattin Kudret Aksal, ilk şiirlerini Varlık dergisinde, ilk hikâyesini de yirmi yaşındayken Servet-i Fünun'da yayımlar. Bu hikâye Dolmuşa adını taşır. Ancak Dr. Arif Yılmaz'ın Türk Dili Dergisi'nde yayınlanan makalesine göre yazarın ilk hikâyesi 20 Haziran 1940'da Servet-i Fünun'da yayınlanan Semtin Kahvesi adıyla bilinen hikâyedir (Yılmaz, 2005: 254-255). Daha sonra hikâye yazmaya ara veren yazar, tekrardan hikâye yazmak için on yıl gibi bir süre bekler. Ev ve Ölü hikâyesinde Gaston Bachelard'ın Mekânın Poetikası adını verdiği yapıtında; Ev ve Evren kısmında yer alan tasvirde: “Edebiyat dünyasında kış günlerinin evini betimleyen sayfalarda sık sık rastlanır bu mücadele yokluğuna. Ev ile evrenin diyalektiği bu sayfalarda çok basitçe ele alınmıştır. Özellikle de kar, dış dünyayı kolayca hiçleştirir. Evreni tek bir tonda evrenselleştirir. Barınan varlık için evren, tek bir sözcükle, kar sözcüğüyle ifade edilir ve ortadan kaldırılır.” (Bachelard, 2014: 71) ifadeleri ile ise bu hikâyedeki mekân algısıyla birebir örtüşür. Yine devamında Gaston Bachelard şöyle belirtir: “Kış, evi içsellikle, içselliğin incelikleriyle doldurur. Evin dışındaki dünyada ise, kar ayak izlerini siler, yolları karıştırır, gürültüleri boğar, renkleri maskeler. Evrensel beyazlık, kozmik bir olumsuzlamanın(negation) işbaşında olduğunu hissettirir.” (Bachelard, 2014: 71). Böylece hem Aksal'ın hikâye anlayışını incelerken hem de Ev ve Ölü'deki yabancılik duygusu da ona bir örnek teşkil eder. Bütün hikâyelerini tek bir kitapta toplayan Sabahattin Kudret Aksal, hem hikâyeciliği hem şairliği hem de piyesleriyle kendince bir sesi bulmuş olan bir yazardır. Ev ve Ölü isimli hikâyesinde kendi sesini ve yabancılik duygusunu aksettirmesi de benliğinden ve anılarından süzdükleriyle bunu sentezlemesini göstermesi açısından değerli olduğu kanısındayım.

SABAHATTİN KUDRET AKSAL'IN HİKÂYESİ

Mustafa Baydar, Edebiyatçılarımız Ne Diyorlar? isimli eserinde Sabahattin Kudret Aksal'ın hikâyeleri hakkındaki fikirlerine yer verir. Sabahattin Kudret Aksal'ın öyküleri hakkında değerlendirmelerde bulunur: “*Bence hikâye diye belirli bir biçim, bir kalıp yoktur. Bu sözümün en güzel örneği son yılların en başarılı hikâye bizde olsun Batı’da olsun eski deyimiyle ‘tahkiye’ sanatına bağlı kalmadan yazanlar vermişlerdir. Hikâye sadece okura yaşamış, etkisini versin yeter. Sonra bence iyi bir hikâyeci ‘tahkiye’yi bir yana atmış ya da kendine has yeni bir ‘tahkiye’ getirmiş kişidir.*” (Aksal-Baydar, 1960: 24) diyerek kendine özgü bir hikâye tanımı yaparken “-mİş gibi” hissinin verilmesinden yanadır. Ona göre hikâyeler “dar kalıplar” içerisinde değerlendirilmemelidir ve yazarlar kendi seslerini duyarak yazmalıdırlar.

Selim İleri, Türk Dil Kurumu’nun yayınladığı Türk Dili Dergisi’nin 1975’de basılan Türk Öykücülüğü Özel Sayısı’nda yer alan makalesinde, geçmişten geleceğe Türk öyküsünü değerlendirirken Sabahattin Kudret Aksal’ın öykücülük anlayışına da değinir: “*Sabahattin Kudret Aksal, öykülerinde, politik bakışı yansıtmamaya özellikle dikkat etmiştir. Konuları zaman parçalarına iyice sindirilmiş, hatta konusuzluğa kayılmış bu öykülerde belirgin, sivri kişilere de rastlamıyoruz. Düz bir çizgide, içedönük diyemeyeceğimiz bir gizlenmede yürür öyküler. Bence Sabahattin Kudret Aksal’ın önemli yanı, öyküyü kurmada topluyor. Gerek Gazoz Ağacı, gerekse Yaralı Hayvan öykününün kurulması ve işlenmesi evrelerini çok titizce ortaya sermiş yapıtlar. Aksal bir öykü kuramcısı. Ürünlerini titiz, kılı kırk yarararak, tüm yönsemeleri irdeleyerek kurmuş. Bir anlatı ustası bence. Bulanıklığı, kapalılığı düzlükte kaynaştırmanın, yalınlığa indirgemenin kendine özgü bir yazarı.*” (İleri, 1975: 21-22) ifadelerinde belirttiği gibi Sabahattin Kudret Aksal’ın öykücülüğünün ne denli özenli olduğunu tekrarlar. Çok sesli bir müzik eseri gibi öyküler, karmaşanın içerisinde bir düzen içerisinde yürürler.

Olca ÖnerToy, Türk Roman ve Öyküsü adını verdiği yapıtında yer alan değerlendirmesinde ise: “*Aksal, gündelik yaşamın ayrıntılarını iç dünyasıyla bağlantılar kurarak, olaylara yeni yorumlarını da ekleyerek verirken bir gerçek-düş kaynaşması yapmış olur.*” (ÖnerToy, 1984: 264) sözleriyle Sabahattin Kudret Aksal’ın hikâye yazarken hayal ve hakikati birbirine yaklaştırdığını ve bunu öykülerinde temel bir maya olarak kullandığını aktarır.

Alim Kahraman, Türk Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi’nin “Hikâye” maddesinde ise Sabahattin Kudret Aksal ve onun döneminde eserlerini kaleme almış olan müellifleri birbiri ile kıyaslarken Aksal’ın hikâyeciliğine de vurgu yapar: “*1950-1960 döneminde Necati Cumalı, Sabahattin Kudret Aksal ve Oktay Akbal gibi yazarlar Sait Faik çizgisini devam ettirirler. İlk hikâye kitabını 1955’te yayımlayan Necati Cumalı (Yalnız Kadın, İstanbul) 1960’a doğru yazdığı uzun hikâyelerinde (Susuz Yaz, İstanbul 1962) Sabahattin Ali’nin yerli gerçekçiliğini de hatırlatan, tabiat içindeki insanların canlı ve sert hayatını, bu hayat içinde törelerin bağlayıcı ve yönlendirici etkisini hızlı tempolu bir anlatımla vermeye yönelir. Sabahattin Kudret, 1950’li yılların ortalarına doğru toplumcu gerçekçi akıma karşı doğan bezginlik havası içinde, onlara tamamen cephe almamakla beraber bu akımdan aldığı bazı motifleri farklı bir çerçeveye yerleştirmekte, çözümleyici bir anlayışla hayatı tasvir etmektedir (Gazoz Ağacı, İstanbul 1954; Yaralı Hayvan, İstanbul 1956). Sait Faik yolunu benimseyen Oktay Akbal biyografik gelişim çizgisi izleyen hikâyeler yazmış (Önce Ekmekler Bozuldu, İstanbul 1946; Aşksız İnsanlar, İstanbul 1949), bunlardan mutlu çocukluk ve okul yıllarını anlattıklarında daha başarılı*

olmuştur.” (Kahraman, 1998:499) diyerek, onun kendi kuşağının hikâyecilerinden başka türlü taraflarının ağır bastığını örneklerle anlatır.

Tanzimattan Günümüze Edebiyatçılarımız Ansiklopedisi'nin birinci cildinde yer alan “Sabahattin Kudret Aksal” maddesinde: “Özellikle 1952-57 yılları arasında yazdığı öyküleri çoğunlukla çocukluk, gençlik yıllarının anıları ile doludur. Başıboş gençlik günlerinin kişiler ve bazı olaylarla kurgulanması yoluyla oluşturulduğu belirtilen ve yaşama zevkini üzerine kurulu bu öykülere göre, yaşam aynı minval üzere akıp gitmektedir.” (Yalçın, 2010: 68) ifadeleriyle Sabahattin Kudret Aksal'ın “alışıl gelmiş” alışıl gelmemiş bir düzlemde anlattığı ve ilk gençlik yıllarının heyecanlarını da dahil ettiği bir anlatım tarzına sahip olduğu vurgulanır.

EV VE ÖLÜ'DE YABANCILIK DUYGUSUNUN HÂKİM OLDUĞU YERLER

“Alienation” yani yabancılik duygusu (yabancılaşma) bu hikâyede çok yerde rastlanılan bir duygu durum hâlidir. Ailenation sözcüğü Fransızca'da doğarak ufak telaffuz farklılıklarıyla diğer batı dillerine sirayet eder. “Yabancılaşma” hem felsefe, hem sosyoloji, hem Edebiyat hem de psikoloji literatüründe kendisine yer bulur. Melvin Seeman, American Sociological Review dergisinde yayınlanan “On the Meaning of Ailenation” (Yabancılaşmanın Anlamı Üzerine) adını verdiği makalesinde, yabancılaşmanın psikolojik halini: “güçsüzlük, anlamsızlık, tecrit olma, normsuzluk ve kendinden soğuma boyutlarının oluşturduğunu” (Seeman, 1959: 783) belirtirken bu öyküde; “ev” “dünyada mekân” kurulması zaman alan bir yapı iken “ölü” o mekânı ev yapan bir olay haline getirilir. Ruhu ve bedeni misafir olan aile bireyleri; ilkökul çağındaki bir erkek çocuğun gözünden anlatılır: “Rumeliliydi ailem, Birinci dünya savaşından sonra konukluğa gelmişler; dönememişler. O zamanın Rumeli göçmenlerinin gözlerinde mahzun fenerler yanar, sanki görünmeyen bir el akşamdan geceye sarktıkça o fenerin ışığını daha da kısdı. Tedirgin, söylesem mi gibi eda ile konuşurlardı.” (Aksal, 2005: 276) derken yabancılik duygusu ön planda yer alır. Ayrıca bu geniş aile kendilerine ait yeni ev alabilmek için ellerinde avuçlarında ne varsa eve yatırırlar. Teyzeler, dayılar ve amcalar aynı evde yaşarlar.

Diğer taraftan da Rumeli'den göçen dayı gençken memleketinde çok konuşkan birisi olmasına rağmen, yeni evlerinde pencereden uzaklara dalan, ağzını bıçak dahi açmayan bir bireye dönüşür. Hikâye kahramanın annesi ise daha metanetli davranarak alışacaklarını belirtir. Ama yazar kendisini mekân kuramayan hayvanlardan farksız görür. Bu kısım da yabancılaşmanın en çok plana çıktığı kısımdır: “Kedilerin en sevdiğim huyu uygarlığın başlıca koşullarından biri olan yerleşme duygusunu benimsememeleridir. Bu hayvancıklar yeni bir eve taşındılar mı duramazlar, ne yapıp edip eski yerlerine kaçmanın bir yolunu bulurlar. Belki de bunun için, nerede bir kedi görsem durup bakmadan edemiyorum, birkaç gün sonra anneme: ‘Ne boya kokusu ne uzak yolu okulun diyordum’, başka bir şey bana dokunan bu evde. Annemse: ‘Alışacağız’ diye yanıtlıyordu beni.” (Aksal, 2005: 277) sözleriyle hikâye kahramanı, sekiz yaşındaki erkek çocuğunun annesiyle olan diyalogu buruk bir hâl ve tat bırakır.

Aylar geçer, kış mevsimi kapıya dayanır. Hikâye kahramanı daha çok alışacağına çetin kış şartları yeni evi sevmemesine ve yabancılik duygusunun yok olmasına çare olmaz: “1928 kışı bizim eve yerleştiğimizden daha kısa sürede haftalarca kalkmamak üzere İstanbul'a yerleşti. Karın sokak kapımızı eşikten başlayarak üçte ikisine dek kapladığı günler oldu. Kağıtlı camlarımız, kapılara astığımız cicimler kâr etmedi. Sobayı günde beş kez yakmaya başladık.

Okullar aralıklı günlerde tatile girdiler. Eve kapanmak zorunda kaldım. O günlerde bu yeni eve kendimi yabancı saydığımı bir kez daha gördüm. Bu bende başlayıp bende biten bir duygu değildi. Onların da yüzlerinde süregiden yadsımayı görüp ezikliğe düştüm. Belli etmemeye çalışıyordum.” (Aksal, 2005: 279) diyerek duygularını dile getirir. Evde daha çok vakit geçirmesine rağmen ev ona bir iç sıkıntısı verir. Bir türlü içini kemiren ‘yabancılık’ hissi yerini iç rahatlığı olarak görülen ‘alışma duygusuna’ bırakmaz. Bu duygu onun için bir fikr-i sâbit haline gelir.

Hikâye kahramanı, buhranını: *“Kar üstüne kar yağıyordu. Korkunç sıkılıyordum. Anneme: ‘O evde olsaydık böyle sıkılmazdım’ dedim. Annem benden birkaç yaş büyük akraba çocuğunu yatıya çağırırdı.”* (Aksal, 2005: 279) sözleriyle eski evinin özlemine cümlelere döker ve kendine bir dost arar. Bunun üzerine kendisinin yaşıtı bile olmayan akrabasının çocuğu ile vakit geçirmeye çalışır. Bu misafirlik bile onun duygularını yok edemez.

Kış mevsiminden sonra hikâye kahramanının aile üyeleri sayfiyeye taşınırlar. Yazı orada geçirirler. Güz mevsiminde hikâye kahramanın ailesi evlerine döner: *“Eylül sonunda, okulların açılmasından bir gün önce döndük. Ev bana dayanılmaz kerte değişik soğuk ve mahzun göründü. Sanki küçük güz yonuları (taşları) her odanın ortasında bağdaş kurmuştu. Büyükannemin başında çatki, annemin yüzü ama o değil, küçük dayım konuşmuyor. Bir göçmen suskunluğu vardı onlarda, bu suskunlukları onu da aşmıştı. Ampul o denli parlamıyor, filiz rengine boyanmış tavanın rengi biraz atmış mı ne, maun öykünmesi kapılar karanlık.”* (Aksal, 2005: 280) ifadeleriyle yazar, yabancılık duygusunu renklerle tasvir ederek anlatır.

Bu sefer yabancılık duygusuna yas ve üzüntü ile büyük dayının rahatsızlığı eşlik eder. Siyah renk, matem rengi ve yabancılaşma duygusunun fonunu oluşturur. Bütün canlı renkler bu evde siyaha döner.

Hikâyenin son kısmında hikâye kahramanı: *“Gözlerim tavana, duvarlara, kapılara, takılı kaldı. Evden ölü çıkınca ev biraz daha bizim olmuştu.”* (Aksal, 2005: 282) cümleleriyle dayısının vefatının ardından yaşanmışlık duygularıyla evini benimser, tuttuğu yası ve üzüntüsü yabancılık duygusunu galebe çalar.

İnci Enginün, Cumhuriyet Dönemi Türk Edebiyatı adlı eserinde Sabahattin Kudret Aksal’ın hikâye anlayışını: *“Hikâyelerinde başıboş dolaşmaların tadına varan ve yaşama sevincini yansıtan yazar bir bakıma Sait Faik’i hatırlatır. Ancak Sabahattin Kudret’i ondan ayrılan temel bir fark vardır. Sait Faik avareliğinde mutludur, insanları anlık mutluluklarında yakalar ve okuyucusu ile onları kaynaştırır. Sabahattin Kudret’ in hikayelerindeki şahıslar ise mutsuzdurlar ve mutsuzluklarının farkındadırlar, kendilerini bir çember içinde mahkûm görürler, oradan kurtulmak isterler ama ya bunu yapamayacak kadar tembeldirler ya da şartların elvermediğini bilirler. Sait Faik’ in çoğunlukla adada, denizde, kırdaki, aydınlıkta geçen hikayelerine karşılık Sabahattin Kudret’inkiler kapalı, dar mekanlarda ve sokaklarda geçer.”* (Enginün, 2005: 334-335) diyerek Sabahattin Kudret Aksal’ı bir yanıyla Sait Faik’e yakın bulurken bir başka yönüyle de ondan ayırır. Aksal’ın yarattığı kahramanları daha iç karartıcı ve fatalist yani kadere bulurken; bazen karakterlerin kaderciliği bir paravan olarak algılayıp aslında tembellik etme hallerinin de göz ardı edilemeyeceğinin daha iyi algılanması gerektiğini gösterir ve Aksal’ın öykücülüğünü topluma tutulan ayna gibi algılar.

Ömer Solak, geçmişten günümüze öykücülerimiz hakkında fikir beyan ederken öykülerini *“toplumcu hassasiyetle bireye yönelen sosyal psikolojik öykü olarak”* (Solak, 2009: 16)

nitelendirdiği Sabahattin Kudret Aksal’ı: “Gerçekten de çocukluk ve gençlik yıllarının anıları, hayatın tekdüzeliği ve yaşıyor olmanın tadı üzerine kurulu öykülerinde küçük adamın hayatına ilk eğilen öykücülerden biridir.” (Solak, 2009: 17) ifadeleri ile betimlerken “küçük adam” yani sıradan insanın monoton, olağan ve mutat hallerini gözler önüne serdiğini vurgular.

Ayrıca, Sezgin Gök, türler arası ilişkiler açısından Sabahattin Kudret Aksal’ın Öykü ve Tiyatroları adını verdiği yüksek lisans tezinde “Ev ve Ölü” öyküsünü değerlendirirken: “Hikâyede ailenin üyeleri sayılırken babanın varlığından hiç söz edilmez; çünkü babasını çok küçük yaşında kaybeden yazarın annesinin ailesinde ‘baba’ sözcüğü yasak sayılmaktadır. Hikâyede üç buçuk katlı olarak geçen ev, yazarın gerçek hayatında üç katlı olarak belirtilir. Yine hikâyede ‘Ortabahçe’ye yakın olduğu söylenen ev, söyleşide de ‘Ortabahçe’ olarak aynen tekrarlanır. ‘Ev ve Ölü’de adı belirtilmeden büyük dayı olarak geçen ve yazdıklarını okuduğu kişi, gerçek hayatında yine büyük dayısı olup üç beş sayfa tutan yazılarını okur, dayısının odası hem hikâyede hem söyleşide sadece kendisinin girebildiği özel bir mekân olarak anlatılır. Dayısının ölümü her iki anlatımda da bir akraba evine gönderildiği zaman gerçekleşir.” (Gök, 2010: 99) ifadeleriyle bu öykünün otobiyografik özellikler taşıdığını ama bazı yönlerden ayrıldığını anlarız. Sabahattin Kudret Aksal’ın söyleşisinde anlattığı ev ile bu ev ve dayısıyla olan bağı birebir korunurken bazen de ufak ayrıntılarla ayrılırlar.

Ayşenur Külahlıoğlu İslam, kaleme aldığı Cumhuriyet Dönemi Türk Hikâyesi adlı çalışmasında Sabahattin Kudret Aksal’ın hikâyecilik anlayışını değerlendirirken, Sabahattin Kudret Aksal için: “Sabahattin Kudret, ‘küçük’ adamın hikâyesini kendi kuşağının modası olduğu için ele alan ama aslında ele aldığı kişilere ve hayatlara başka açıdan bakmak arzusu duyan bir tavır sergilemektedir. Neyi anlatırsa anlatsın asıl konu kendi duygu düşünceleri, hayâlleri veya hatıralarıdır. Bu yüzden tasvirler oldukça bulanık veya kısa tutulur. Kimi zaman kısaca dış görünüşleri de aktarılan hikâye kişilerinin başlarından geçen olaylardan ziyade içinde buldukları durumlar anlatılır. Hikâyelerin en önemli özelliği dili ve üslubudur. Yalın ve süssüz bir Türkçe ile yazar. Bu halkın konuştuğuna benzeyen ama daha yoğun ve şiirli bir dildir; kolay kavranabilen sevimli bir yapısı vardır.” (İslam, 2016: 361) ifadeleriyle Sabahattin Kudret Aksal’ın hikâyesinin hem otobiyografik izler taşıdığını hem de hikâyelerdeki “çıkılmaz” sokakta kalmış izlenimi veren karakterlerin de yanı başımızdaki insanlardan farksız olmasına rağmen statik değil renkli yönleriyle ön plana çıkartır. Bu durum yazarın kullandığı üsluba ve kelime kadrosuna yansır.

SONUÇ

Yazarın “öyküleme” tekniği ve Ev ve Ölü hikâyesinden hareketle yabancılik duygusunun verilen örneklerle betimlenmesi, başat gittiğinin görülmesi, dergilerde nice öykülerin keşfedilmesi, Sabahattin Kudret’in az ama öz hikâyelerinin değerinin bir kere daha anlaşılabilmesinin getireceği, “az sözle çok şey” anlatan kurgunun Türk Hikâyesinde, özellikle Cumhuriyet Dönemi Türk Hikâyesinde birkaç adım önden gidildiğinin vurgulanması açısından; Aksal’ın hikâyeciliğini rahatlıkla tasvir etmek mümkündür. Böylece tedricen ilerlediğimizi düşündüğümüz hikâyeciliğimizde taşlar hâlâ yerine oturmuş değildir, geçmişten geleceğe kurulacak köprülerle, metinlerarasılığı anlamak için bu hikâyeden hareketle Sabahattin Kudret’e ve kuşaktaşlarına bakmak, sonra postmodern kurgulama tekniklerini geliştirmenin gerekli olduğu kanısına varılmıştır.

KAYNAKÇA

- AKSAL, Sabahattin Kudret (2005). *Gazoz Ağacı ve Diğer Öyküler*, İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.
- BACHELARD, Gaston (2013). *Mekanın Poetikası*, İstanbul: İthaki Yayınları.
- BAYDAR, Mustafa (1960). *Edebiyatçılarımız Ne Diyorlar?*, İstanbul: Ahmet Halit Yaşaroğlu Kitapçılık.
- ENGİNÜN, İnci (2005). *Cumhuriyet Dönemi Türk Edebiyatı*, İstanbul: Dergah Yayınları.
- GÖK, Sezgin (2010). *Türlerarası İlişkiler Açısından Sabahattin Kudret Aksal'ın Öykü Ve Tiyatroları*, Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Marmara Üniversitesi, İstanbul.
- İLERİ, Selim (1975). "*Türk Öykücülüğünün Genel Çizgileri*", Türk Dili Dergisi Türk Öykücülüğü Özel Sayısı, Cilt: 32, Sayı: 286-291, s.s. 2-33.
- İSLAM, Ayşenur Külahlıoğlu vd. (2016). *Yeni Türk Edebiyatı El Kitabı*, Ankara: Grafiker Yayınları.
- KAHRAMAN, Alim (1998). "*Hikâye*", Türk Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi, Cilt: 17, s.s: 493-501.
- ÖNERTOY, Olcay (1984). *Türk Roman ve Öyküsü*, Ankara: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları.
- SEEMAN, Melvin (1959). "*On the Meaning of Alienation*", American Sociological Review, Vol.: 24, p.n: 783-791.
- SOLAK, Ömer (2009). *Türk Öykücülüğü İncelemeleri 1*, Konya: Tablet Kitapevi.
- YALÇIN, Murat (2010). "*Sabahattin Kudret Aksal*", Tanzimat'tan Bugüne Edebiyatçılar Ansiklopedisi, Cilt: 1, Yapı Kredi Yayınları.
- YILMAZ, Arif (2005). "*Sabahattin Kudret Aksal'ın Hikayeleri*", Türk Dili Dergisi, Cilt: 90, Sayı: 645, s.s. 254-263.